

podle čl. 85 obch. zák., a ručí za obchodní dluhy neobmezeně a solidárně (čl. 112 obch. zák.). Důsledkem toho jest odůvodněn i exekuční návrh tak, jak byl učiněn, a bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 6961.

Do usnesení opatrovnického soudu, jímž bylo odepřeno schválení smíru ve sporu nezletilce, nejsou oprávněni stěžovat si nezletilcovi odpůrci ve sporu.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1927, R I 243/27.)

Ve sporu nezletilce proti řidiči a majiteli automobilu o náhradu škody uzavřely strany smír, jež opatrovnický soud odepřel ohledně nezletilce schváliti. Do usnesení, jímž bylo odepřeno schválení smíru, stěžovali si řidič a majitel automobilu. Rekursní soud odmítl rekurs jako nepřipustný. Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

Důvody:

Stěžovatelé se domnívají, že nemělo jim býti upřeno oprávnění ke stížnosti do usnesení opatrovnického soudu, jímž nebyl schválen mimo-soudní smír ve sporu nezletilého Ferdinanda P-a proti nim o náhradu škody z úrazu silostrojem, poněvadž i oni mají na tom právní zájem, by bylo zjištěno, že tento smír jest pro nezletilého výhodným a že proto měl prý rekursní soud zabývat se věcí samou. Než tyto důvody mluví právě, jak správně uvedl rekursní soud, proti jejich oprávnění, by si stěžovali do odepření schválení smíru. Jest věcí zákonného zástupce nezletilého žalobce a opatrovnického soudu, by uvážili, zda zájmy nezletilcovy jsou tímto smírem plně obhájeny či zda nejsou citelně poškozeny. Stěžovatelé nemají na to práva, by opatrovnický soud schválil smír a nejsou ani k tomu povoláni, by poukazovali na výhody, kteréž prý plynou nezletilci z nabízeného smíru, protože prý nutno počítati se zamítnutím žaloby. Nevadí ani, že otec nezletilého žalobce snad již smír přijal, neboť později si věc rozmyslel a k platnosti smíru jest právě zapotřebí schválení opatrovnickým soudem. Správně byl tedy rekurs odmítnut jako nepřipustný a stížnost do toho podaná není odůvodněna.

Čís. 6962.

Předmětem nároku na vyloučení podle §u 44 konk. ř. může býti pouze individuálně určitá věc. Smísením peněz, jež ani neměly zvláštního označení ani nebyly zvláště uschovány, ztrácí se jejich individualita.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1927, Rv I 1713/26.)

Žalující spořitelna zaslala žalované záložně směnku na 7.113 Kč, by obstarala u Josefa P-a její výplatu. Josef P. proplatil směnku u žalované záložny dne 11. února 1926 a účetní, jenž od P-a peníze přijímal, uložil je do pokladny mezi jiné peníze. Dnem 24. února 1926 bylo žalované záložně povoleno příročí. Žalobu o 7.113 Kč procesní soud první stolice zamítl, ježto nejde o nárok podle §u 44 konk. ř., nýbrž o pohledávku náležející do třetí třídy úpadkových věřitelů, jež vzhledem k §u 5 zákona ze dne 10. října 1924, čís. 240 sb. z. a n. nesmí býti po dobu příročí vyplacena. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Výtka nesprávného právního posouzení (čís. 4 §u 503 c. ř. s.) není odůvodněna. V dovolání se tvrdí, že žalovaná záložna byla k inkasu výslovně zmocněna, takže jen žalující spořitelna nabyla podle §u 1017 obč. zák. práv z proplacení směnky, záložna stala se jen schovatelkou přijatých peněz, které jí byly pouze svěřeny, takže žalující spořitelna měla by podle §u 44 konk. ř. nárok na vyloučení. Než nelze s dovoláním souhlasiti. Podle upravené žalobní prosby domáhá se spořitelna zaplacení a vydání peněz z proplacené směnky, již záložně za tím účelem zaslala. Důvodem nároku na vyloučení věci podle §u 44 konk. ř. může býti věcné neb osobní právo podle všeobecných zásad právních. Nikoli tedy pouze vlastnický nárok, jenž jest ovšem obyčejným případem vylučování. Nezáleží tedy na způsobu a obsahu tohoto věcného neb osobního nároku na vyloučení, nýbrž na nezbytném předpokladu, že věc, jejíž vyloučení se žádá, nepatří do úpadkové podstaty. Je-li tedy předmětem nároku na vyloučení hmotná věc, může jí vždy býti jen věc individuálně určitá. Žaluje-li se na vyloučení peněz, musí tím spíše býti prokázáno, že se nárok týče jen individuálně určitých peněz, nikoli určitého peníze vůbec. Kdo žaluje na vydání movité věci z důvodu vlastnického práva, musí ji tak popsati, by se lišila od jiných podobných věcí téhož druhu (§ 370 obč. zák.). Věci, které takto nelze od jiných rozlišiti (hotové peníze), nemohou proto zpravidla býti předmětem žaloby vlastnické, leda ve zvláštních případech, kdy žalobce přece může prokázati své vlastnické právo, ač nenabyli-li žalovaný věci bezelstně (§§ 371, 326 a 368 obč. zák.). Proto v případě úpadku nemá místa ani žaloba na vyloučení podle §u 44 konk. ř., neprokáže-li žalobce právo na individuálně určitou věc, zejména při penězích (Bartsch I. sv., str. 329, Lehmann I. str. 359, Ehrenzweig I. sv. 2. díl, str. 234). Smísením peněz, jež ani neměly zvláštního označení ani nebyly zvláště uschovány, se jejich individualita ztrácí a nemožno pak prokázati, že věci nepatří do podstaty. Věřitel má jen obligační nárok. Peníze byly ze směnky proplaceny pro žalobkyni, záložna byla jejím zmocněncem a měla tedy splniti svou povinnost podle §u 1009 obč. zák. Bylo však zjištěno, že peníze, zvláště neoznačené ani zvláště neuschované, byly přijaty a uloženy v pokladně záložny s jinými penězi.

Zmocněnec nabývá sice práv pro zmocnitele (§ 1017 obč. zák.) a v případě úpadku byl by oprávněn nárok na vyloučení podle Šu 44 konk. ř., ale za předpokladu, že se jedná o individuální věc, která nepatří do úpadkové podstaty. Ztratil-li však proplacený peníz dle tohoto zjištění u žalované záložny přijetím do pokladny mezi ostatní peníze své zvláštní určitosti, nestala se žalující spořitelna jeho vlastníkem, jak tvrdí, nýbrž žalovaná záložna. Žalobkyni by příslušel jen obligační nárok. Tento nárok zakládá však pro případ úpadku jen pohledávku věřitele třetí třídy, ale vznikl dle zjištění již před účinností povoleného příročí. Pokud tedy žaloba čelí na zaplacení, byla právem zamítnuta pro tentokrát s ohledem na § 4 zákona ze dne 10. října 1924, čís. 240 sb. z. a n. a na účinky povoleného příročí.

Čís. 6963.

Jen tehdy jde o fixní obchod ve smyslu čl. 357 obch. zák., bylo-li vymezení určité doby k plnění podle vůle stran podstatnou součástí smlouvy v ten způsob, že plnění po projití smluvené doby nemělo být považováno za plnění.

Dodatečné, nové vyjednávání o dodání může nastati právě tak po uplynutí obvyklé dodací lhůty, jako lhůty fixní a nemá vlivu na následky již nastalého prodlení, pokud strany neujednaly něco jiného.

Byl-li ujednán pevný kup co do určitého zboží a kupiteli vyhrazeno právo, by do určité doby zakoupené zboží postupně odebral a při tom sám volil některé z různých vzorů již při smlouvě co do úpravy i ceny určených, a ocitl-li se kupitel v prodlení, neoznámiv prodávateli volbu, jest tento oprávněn, by buď zboží podle čl. 343 obch. zák. prodal a při tom kupiteli vyhradil volbu tak, jak příslušela původnímu kupiteli, neb aby tohoto žaloval na výkon volby nebo přímo na zaplacení kupní ceny, a to ceny nejnižší, totiž té, která odpovídá nejlacinějšímu druhu (vzoru) zboží, který by byl mohl kupitel voliti.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1927, Rv I 147/27.)

Dne 23. května 1924 došlo mezi stranami k ujednání o dodání 30 kamen pro koupelny za určitou cenu a měla kamna dle obsahu kupního listu být dodána žalované firmě podle jejich dispozic do konce roku 1924. Žalovaná kamna neodebrala, načež došlo dne 10. února 1925 mezi ní a žalobkyní k novému ujednání, kterým původní ujednání padlo a bylo nahrazeno ujednáním novým, dle něhož byl předmět dodávky snížen na 20 kamen tří druhů za určitou cenu podle volby žalované a měla být tato kamna dodána nejvýše do konce r. 1925. Na základě tohoto ujednání odebrala žalovaná od žalobkyně 6 koupelních kamen, kdežto dalších 14 koupelních kamen neodebrala, nýbrž na výzvu žalobkyně, by těchto zbývajících 14 koupelních kamen odebrala, žádala o prodloužení odběrní lhůty, kteráž jí však nebyla žalobkyní poskytnuta. Žalobkyně poskytla žalované dopisem ze dne 30. ledna 1926 dodatečnou lhůtu k odběru